

Baykuşun Mavi Kapısı

Yavuz DEMİRKIRAN

Baykuşun Mavi Kapısı

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormandaki en yaşı ağacın tepesinde, dalların yumuşak yeşil bir çatı oluşturduğu yerde, Otto adında küçük bir baykuş yaşırdı. Çay fincanı kadar yuvarlak, tüylü gri-kahverengi tüyleri ve kocaman kehribar rengi gözleri vardı. Her sabah minik gözlüğünü takar, kanadının altına katlanmış kâğıtlarla dolu bir çanta sıkıştırırdı. Otto soru sormayı çok severdi ve ormanın her zaman cevapları olurdu.

Rüzgârlı bir öğleden sonra, bir kâğıt parçası Otto'nun dalının yanından uçup geçti ve ağaç kabuğuna yapıştı. Üzeri kıvrım kıvrım yazılarla kaplıydı ve eski yaprak kokuyordu. Otto onun peşinden uçtu ve gövdede saklı küçük mavi bir kapı buldu; bir farenin sığabileceği kadar küçüktü. Başını yana eğdi. "Burada bir kapı mı? Bir ağaca kim kapı yapar ki?"

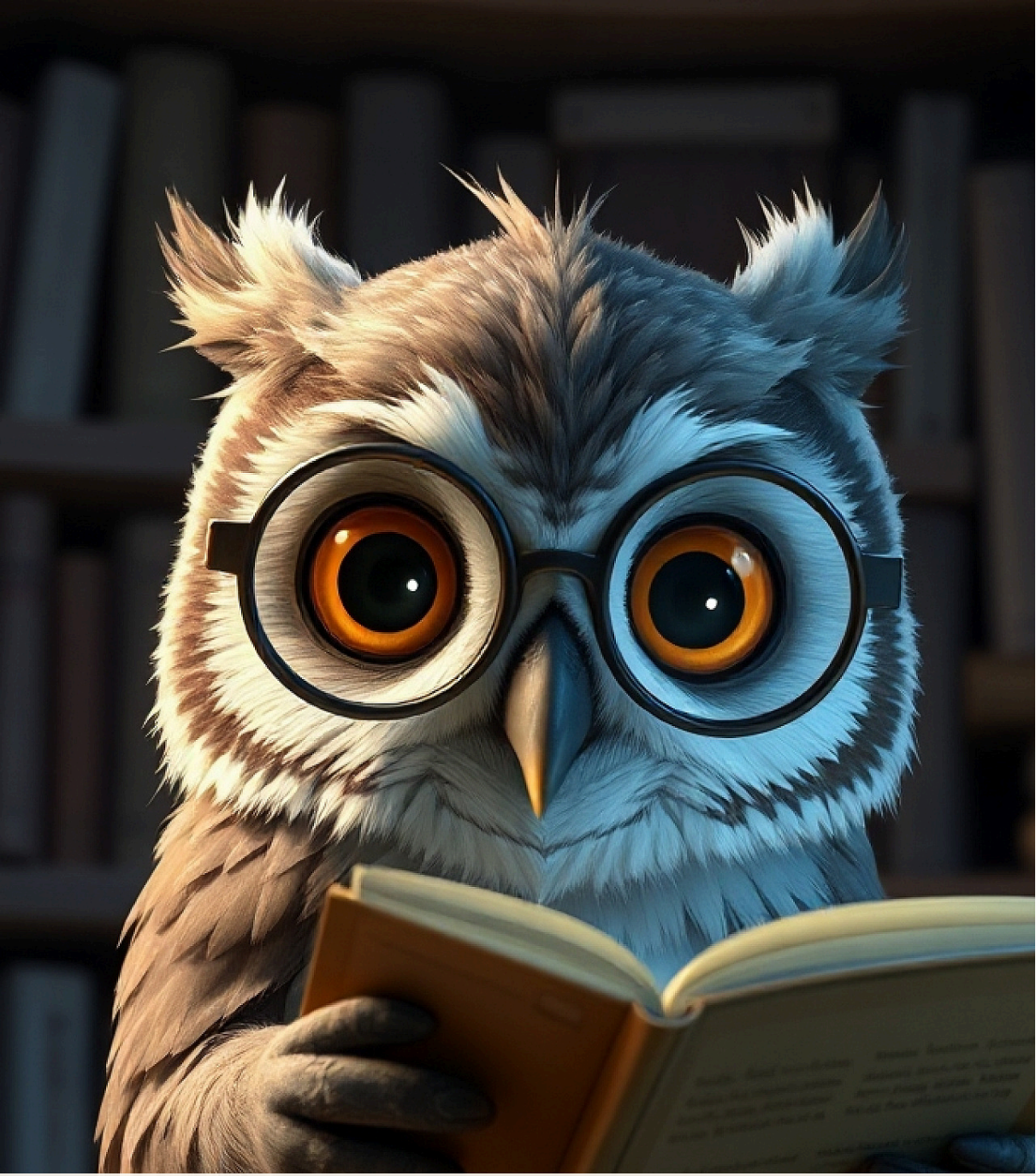
Otto gagasıyla mavi kapiya tıklattı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriden sıcak, altın rengi bir ışık taştı. İçerisi, tabandan tavana yaprak kuleleri gibi yığılmış kitaplarla dolu bir odaydı. Köşede, ince pirinç gözlükler takmış, sırtında hasırdan örülmüş bir kitap ayracı olan bir kaplumbağa oturuyordu. "Hoş geldin, küçük baykuş," dedi Yaşlı Eğrelti. "Burası orman kütüphanesi."

Yaşlı Eğreli rafların arasında yavaşça dolaştı. "Orman hayvanları burada yüzlerce yıldır hikâyeler yazıyor," dedi. "Her kitapta birinin saklamak istediği bir masal var." Otto'nun kehribar rengi gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. Bu kadar çok hikâyeyi bir arada hiç görmemişti. Alt raftan bir kitap çekti ve kanadıyla usulca açtı.

Ama Otto sayfayı çevirdiğinde tüyleri düştü. Yazılar soluk ve düzensizdi, soğuk camdaki nefes gibi. Bazı kelimeler tamamen silinmişti. "Olamaz," diye fısıldadı. "Hikâyeler yok oluyor." Yaşlı Eğretili yavaşça başını salladı. "Masallar unutulduğunda sayfalar solar. Bunların çoğu uzun, çok uzun zamandır okunmadı."

Otto daha fazla kitabı karıştırdı ve her biri bir öncekinden daha soluktu. Bir tilkinin ilk kar yağışıyla ilgili hikâyesi neredeyse tamamen silinmişti. Bir yaz deresiyle ilgili şarkı sonunu kaybetmişti. Otto'nun kalbi hem ağır hem de pır pır ediyordu. "Yok olmalarına izin veremeyiz," dedi. "Ama ben sadece küçüğüm. Bir yavru baykuş ne yapabilir ki?"

Yaşlı Eğrelti yavaş, buruşuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bir yavru baykuş yardım isteyebilir," dedi. "Hikâyeler paylaşıldığında güçlenir. Ormanın hikâye anlatıcılarını bul ve buraya getir." Otto gözlüğünü düzeltti ve küçük çantasına sıkıca tutundu. "O zaman hepsini bulacağım," dedi ve mavi kapıdan dışarı uçtu.

Otto'nun bulduđu ilk hayvan, kulađının arkasına bir kalem sıkıřtırmıř, mavi meře palamudu řapkalı ince bir sincap olan Pip'ti. Bir böcek kalabalıđına cıvıldıyordu. "Solmakta olan hikâyelerle dolu bir kütüphane mi?" diye ciyakladı. "Ben ormanın en hızlı hikâye anlatıcısıyım! Herkesi toplarım." Gür kuyruđu arkasında zıplayarak gövdeden yukarı fırladı.

Pip daldan yuvaya kořarak haberi duyurdu. Tavřanları, fareleri, konuřkan bir alakargayı ve tozlu patileri olan bir köstebek ailesini davet etti. Otto, kirpilerden Bramble'ın örgü ördüğü oyuk bir kütüğe uçu. Gri uçlu dikenleri yosun yeřili atkısından görünüyordu ve sırtında deri bir kitap kayıřı vardı. "Eski masalları hatırlarım," dedi. "Gelirim."

Kısa süre sonra kütüphane hayvanlarla doldu. Rafların arasına sıkıştılar ve kitap yığınlarının üstüne yerleştiler. Otto bir tabureye çıkıp onlara solmakta olan sayfaları anlattı. "Her hikâyeyi yüksek sesle okursak," dedi, "ve hatırladıklarımızı yazarsak, belki onları kurtarabiliriz." Hayvanlar başlarını salladı. Pip kalemini havaya salladı. "Başlayalım!"

Bramble uykulu bir ayıyla ilgili bir kitap açtı ve sıcak, gürültülü sesiyle yavaşça okudu. Otto her kelimeyi katlanmış kâğıdına yazdı. Bramble soluk bir yere geldiğinde gözlerini kapattı ve onu çok eskilerden hatırladı. Hayvanlar öne eğildi ve hikâye yeniden parladı, yanan bir mum gibi.

Pip'in akıllıca bir fikri vardı. "Soluk sayfalar yok olmadan önce onları kopyalayabiliriz!" dedi. Farelerin yazının üzerine ince yapraklar bastırıp şekilleri çizmelerini gösterdi. Köstebekler yeni sayfalar için pürüzsüz ağaç kabukları kazdılar. Herkes birlikte çalıştı, okuyup yazdı ve masalları paylaştı; kimse yardım etmek için kendini çok küçük hissetmedi.

Bütün öğleden sonra kütüphane hikâyelerle uğuldadı. Alakarga eski bir şarkı söyledi ve tavşanlar kurnaz bir rüzgârın masalını canlandırdı. Otto kanadı ağrıyana kadar yazdı ama aldırmadı. Paylaştıkları her hikâyeyle sayfalardaki harfler daha koyu ve net oldu, odadaki altın ışık daha da ısındı.

Son sayfa da kopyalandığında Yaşlı Eğreli yeni kitapları eski kitapların yanındaki raflara yerleştirdi. Bramble onları kitap ayracıyla bağladı. Pip kalemleri kaldırdı ve hayvanlar usulca sevinçle bağıldılar. Otto etrafına baktı ve kütüphanenin artık solmadığını gördü. Taze mürekkep ve mutlu seslerle pırıl pırıl parlıyordu ve her hikâye yeni dostlar bulmuştu.

O günden sonra mavi kapı bir daha gizlenmedi. Hayvanlar sık sık yüksek sesle okumaya ve yeni masallar yazmaya geldiler. Otto küçük çantasını hep kâğıtla dolu tuttu ve solmakta olan bir sayfa bulduğunda dostlarını çağırdı. Kütüphane, yaşlı ağaçta bir fener gibi parladı; herkesin paylaştığı hikâyelerle ısıltı ısıldı.

Otto sıcak ve gerçek bir şey öğrendi: tek başına saklanan bir hikâye yavaşça solabilir, ama paylaşılan bir hikâye güçlenir ve parlar. Bilgi bir mum gibidir, diye düşündü, ve küçük bir alev bütün bir ormanı aydınlatabilir. Böylece mavi kapıyı ardına kadar açtı ve herkesi içeri davet etti; ormanın hikâyeleri birlikte yaşamaya devam etti.